

Sygn. akt II CSK 822/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa B. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko E. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie

stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, tzn. jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 - nie publ.). Niezbędne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przy tym nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencej.

Przedstawione przez skarżącego problemy prawne zostały ujęte w pytaniach: „czy egzekwowanie przez wierzyciela roszczeń od poręczyciela będącego osobą fizyczną, w sytuacji, w której spłata kredytu udzielonego dłużnikowi głównemu - spółce kapitałowej zabezpieczona jest hipoteką na nieruchomości dłużnej spółki kapitałowej, której wartość w pełni pokrywa kwotę dochodzonego roszczenia, jest nadużyciem prawa podmiotowego w myśl art. 5 k.c.?", „czy „wypadki szczególnie uzasadnione, o których mowa w art. 102 k.p.c. obejmują sytuację, w której przegrywająca sprawę osoba fizyczna (jako solidarnie zobowiązany poręczyciel wekslowy), która znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej, jest zwolniona od kosztów sądowych, a której zadłużenie wynika z udzielonego spółce kapitałowej poręczenia wekslowego i która na skutek egzekucji wielomilionowych wierzytelności Spółki z jej majątku osobistego przeszła udar mózgu i pozostaje częściowo niezdolna do pracy?”.

Przedstawione przez skarżącego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na

występowanie odmiennych ocen prezentowanych problemów oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Niezależnie od powyższego wypada zauważyć, że problematyka dotycząca egzekwowania przez wierzyciela roszczeń od poręczyciela wekslowego w kontekście nadużycia prawa podmiotowego była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 384/13, nie publ.; z dnia 27 marca 2014 r., III CSK 100/13, nie publ.). Również wykładnia art. 102 k.p.c. nie budzi wątpliwości w orzecznictwie (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 lipca 2016 r., V CZ 39/16, nie publ.; z dnia 5 lipca 2013 r., IV CZ 58/13, nie publ.; z dnia 17 kwietnia 2013 r., V CZ 130/12, nie publ.; z dnia 16 maja 2012 r., III CZ 26/12, nie publ.).

Ze względów wskazanych powyżej odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).